

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D ve věci

žalobce: **K. V.**
st. příslušnost: X
t. č. pobytem X

zast. advokátem Mgr. Igorem Žižkem
sídlem Moskevská 697/72, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-495/ZA-ZA12-P10-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-495/ZA-ZA12-P10-2019 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu,

ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). Předmětem sporu je zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že v Kazachstánu má problémy s místními kriminálníky, kteří jej vydírají, napadají a chtějí po něm výpalné; policie mu odmítá pomoci.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce přicestoval do ČR v květnu 2019 a hned poté požádal o mezinárodní ochranu. Při pohovoru uvedl, že ve vesnici Korday (v protokolu uvedeno jako Kordaň) podnikal s oblečením, které nakupoval v Biškeku v sousedním Kyrgyzstánu. Jeho problémy začaly před deseti lety poté, co si v roce 2009 otevřel malý obchod. Začali za ním chodit místní vyděrači a chtěli, aby jim každý měsíc platil. Žalobce se několikrát obrátil na místní policii, ta ale nic neudělala. Naopak několikrát žalobce zadržela. Několikrát jej také zbili. Neměl proto na výběr a vyděračům musel platit. Před rokem všechno prodal. Dodnes mu vyhrožují, že jim dluží peníze.
3. Jejich návštěvy dle popisu žalobce probíhaly tak, že přišli za ním a požadovali 200 dolarů měsíčně. Dokud jim platil, tak problémy neměl. To bylo asi tři roky. Poté mu začali vyhrožovat a bít jej. Jezdili k němu domů a brali mu cennosti. Musel proto odjíždět do Kyrgyzstánu, kde jej také našli. Na dotaz správního orgánu, jak je to možné, žalobce uvedl, že si myslí, že všichni vyděrači jsou propojení mezi jednotlivými státy. Navštěvovali jej každý měsíc. Musel si půjčovat peníze, aby jej nechali na pokoji. Naposled žalobci vyhrožovali asi měsíc před jeho odjezdem.
4. Hned jak začaly problémy, se žalobce obrátil na místní policii. Poprvé mu řekli, že to vyřeší, ale nic se nestalo. Podal proto trestní oznámení podruhé, opět bez výsledku. Celkově mezi lety 2009 a 2012 podal tři trestní oznámení na kordayském oddělení policie a jednu stížnost na státní zastupitelství, které se nachází vedle policejní stanice. Jeho problémy však pokračovaly. Vyděrači dokonce věděli, že na ně žalobce podal trestní oznámení. Žalobce si myslí, že mají kontakty na policii. Žalobce následně na policii zjišťoval, jak to vypadá s jeho trestním oznámením, ale říkali mu pouze, že má počkat. Naposledy byl žalobce na policii a státním zastupitelství před pěti lety. Poté se již na ně neobracel, neviděl v tom smysl.
5. K tvrzenému zadržení policií žalobce uvedl, že si nepamatuje přesný rok, ale bylo to asi půl roku poté, co se tam obrátil poprvé. Důvodem jeho zadržení mělo být to, že porušoval veřejný pořádek. Ve skutečnosti ale nic nedělal, byla to pouze záminka. Zadrželi jej na tři dny, aby zjistili jeho totožnost. Na dotaz správního orgánu, jak mohli žalobce zadržet, když neznali jeho totožnost, odpověděl, že u nich to není žádný problém. Můžou někoho zadržet a pak zjišťovat jeho totožnost. Stalo se to poté, co si žalobce začal stěžovat na státní zastupitelství. Když žalobce podal asi třetí trestní oznámení, policie mu vyhrožovala, že ho zavřou a že si k tomu najdou důvod.
6. Žalobce dále uvedl, že jej někdo asi pět nebo šestkrát fyzicky napadl. Neví, kdo to byl. Stávalo se to v noci a žalobce těm lidem neviděl do obličeje. Byly tři nebo čtyři. Poprvé k tomu došlo v roce 2009 poté, co podal trestní oznámení na policii, zhruba v době, kdy

byl zadržen. Naposled to bylo asi před měsícem. Lékařskou pomoc žalobce nevyhledal, léčil se doma.

7. Žalobce se zkoušel přestěhovat do Almaty a odjel i do Kyrgyzstánu, ale našli ho i tam. Opustit vlast se žalobce rozhodl asi před rokem. Motivovalo jej k tomu poslední zbití. Na upozornění správního orgánu, že před chvilkou žalobce uvedl, že jej naposled napadli před měsícem, žalobce upřesnil, že před měsícem mu pouze vyhrožovali. Přijeli pro peníze a dali mu lhůtu.
8. Žalovaný ve věci shromáždil informace o zemi původu. Konkrétně Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu v roce 2018 ze 13. 3. 2019 (dále jen „zpráva MZV USA“) a Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze dne 27. 6. 2019. Žalobce se k seznámení s poklady rozhodnutí nedostavil.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou byl pronásledován. Žalobce v řízení uvedl, že není politicky aktivní a nikdy nebyl členem politické strany. Netvrdil, že by ve vlasti měl problémy v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod.
10. Žalovaný též neshledal, že by žalobci hrozilo pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů. Z tvrzení žalobce plyne, že motivem jednání vymahačů byl pouze majetkový prospěch. Nebyl jím žádný z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu.
11. Žalovaný dodal, že výpověď žalobce ohledně tvrzených událostí vykazuje významné logické rozpory, proto ji žalovaný považuje za nevěrohodnou. Žalobce v rámci pohovoru uváděl, že na státní orgány se naposledy obrátil před pěti lety, tedy v roce 2014. V jiné části pohovoru však tvrdil, že se na policii obracel v letech 2009 až 2012. Ke svému napadení jednou uvedl, že se tak naposledy stalo asi před měsícem, tedy v dubnu 2019. Pak ale žalobce tvrdil, že motivem k vycestování z vlasti bylo poslední napadení, k němuž došlo zhruba před rokem. Za nereálné žalovaný považuje to, že místní vyděrači žalobce našli, i když se přesídlil do Almaty nebo dokonce když vycestoval do Kyrgyzstánu.
12. Podle žalovaného rovněž nelze tvrdit, že by státní orgány z azylově relevantních důvodů tolerovaly či přehlížely jednání soukromých osob, s nimiž měl žalobce problémy. Jedno zadržení žalobce nelze považovat za pronásledování. Navíc k němu došlo před deseti lety.
13. Žalovaný nenašel ani důvod pro udělení humanitárního azylu, mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, či doplňkové ochrany. Ve vztahu k doplňkové ochraně uvedl, že žalobci nehrozí trest smrti. Žalobce také neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by mu reálně hrozilo špatné zacházení ze strany státních orgánů. Žalovaný zopakoval své pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce. Za relevantní ve vztahu k doplňkové ochraně dle žalovaného nelze považovat nezákonné jednání vymahačů, pokud žalobce svou situaci dostatečně neřešil se státními orgány. Na místní policii a státní zastupitelství se naposledy obrátil v roce 2012. Zadržení žalobce ani výhrůžky policistů zjevně neměly dopad do života žalobce, který v zemi dalších několik let zůstal a své problémy dále neřešil. Žalobce měl možnost využít dostupných prostředků ochrany v Kazachstánu, což dostatečně neudělal. V Kazachstánu sice dle dostupných informací dochází k problémům v oblasti ochrany lidských práv, z toho však nelze dovodit, že by žalobci reálně hrozilo špatné zacházení. V Kazachstánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by žalobce ohrozil.

Vycestování žalobce do vlasti rovněž nepředstavuje porušení mezinárodních závazků. Žalobce totiž na území ČR nemá žádné trvalé vazby.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce v žalobě zopakoval důvody, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dodal, že na podporu svých tvrzení nemůže doložit žádné důkazy, protože nezná stát, který by vydával potvrzení o nefunkčnosti státní správy a zkorumpovanosti policie. Odkázal na zprávu Amnesty International z roku 2019, ze které plyne, že v Kazachstánu docházelo k omezování svobody projevu, shromažďování a sdružování. Úřední orgány uvalovaly na občany správní vazbu, aby jim zabránily v účasti na nepovolených protestech. Byly zaznamenány případy mučení a špatného zacházení s podezřelými a vězněnými osobami. Žalovaný však vycházel pouze z několika málo pozitivních zpráv o Kazachstánu.
15. Žalovaný nezohlednil, že bití a vyhrožování, kterému žalobce čelil, byla pomsta ze strany státu za to, že se snažil domoci dodržování zákonných postupů. Jednalo se de facto o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Je irelevantní, zda je občan členem politické strany, nebo jinak politicky aktivní. Za politickou aktivitu lze považovat i lpění na dodržování právních norem vytvořených státem. To platí i ohledně odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů.
16. Situace žalobce podle žalovaného nebyla projevem cíleného jednání státních orgánů. Žalovaný však ignoruje skutečnost, že tvrzení žalobce není možné jakkoli doložit. Amnesty International se však o podobných případech zmiňuje. Žalovaný nesprávně vyhodnotil výpověď žalobce jako nevěrohodnou, a to pouze na základě několika nepodstatných přereknutí. Žalobce se obává, že po návratu do vlasti bude opět vystaven pronásledování a násilí.
17. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný s výtkami žalobce nesouhlasí. Žalovaný se dostatečně zabýval azylovým příběhem žalobce a dospěl k závěru, že zde nejsou důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. V rámci řízení nebylo zjištěno, že by na žalobce byl vyvíjen nátlak z azylově relevantních důvodů či že by státní orgány takové jednání záměrně tolerovaly. Žalobce plánovaně vycestoval ze země, zajistil si potřebné vízum a s vycestováním neměl žádné problémy.
19. Pronásledováním není ani zadržení žalobce na policii či údajné výhrůžky policie. V případě obavy z nezákonného jednání státních orgánů se žalobce mohl obrátit na příslušné složky ochrany lidských práv v Kazachstánu.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 s. ř. s.).
21. Žaloba není důvodná.

22. První žalobní námitka směřuje vůči neudělení azylu. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda žalobce v Kazachstánu uplatňoval svá politická práva, resp. projevoval politický názor, za který byl pronásledován.
23. Pojem uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67). Žalobce má tedy v obecné rovině pravdu, že pro možnost udělení azylu pro uplatňování politických práv a svobod je irelevantní, zda je občan členem politické strany nebo zda je politicky aktivní. Je však nutné, aby uplatňoval některé z politických práv garantovaných Listinou, tj. například vyjadřoval svůj názor, účastnil se shromáždění, podal petici, volil apod. Z výpovědi žalobce neplyne, že by uplatňoval některé z těchto politických práv. Ani to netvrdí ve své žalobě, kde za politickou aktivitu považuje „lpění na dodržování právních norem vytvořených státem“. Takovou aktivitu, pokud za ni žalobce považuje využití možnosti obrátit se v případě obtíží na orgány policie, však nelze pod žádné z politických práv ve smyslu Listiny podřadit.
24. Pokud jde o zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tento pojem je o něco širší, než uplatňování politických práv dle písm. a). Toto ustanovení již nemá svůj původ v Listině, ale přímo v Úmluvě o právním postavení uprchlíků. Lze proto vycházet z výkladu obsaženého v Příručce UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle které *„[z]astávání politických názorů lišících se od názorů vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory, které nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli. (...)“* (viz bod 80). Zároveň je toto ustanovení třeba vykládat souladně se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), která v čl. 10 odst. 1 písm. e) definuje politické názory jako pojem zahrnující „zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.“
25. V případě, že by si žalobce například stěžoval na postup policie u nadřízeného orgánu, a taková jeho aktivita by vedla k určitým negativním důsledkům, dalo by se uvažovat o tom, že žalobce zastává názory ohledně postupu státu, resp. jeho složky, tj. ohledně původce pronásledování. V takovém případě by bylo nutné zkoumat, zda negativní důsledky, které jeho stížnost vyvolala, lze považovat za pronásledování, a zda existuje příčinná souvislost mezi pronásledováním a zastáváním politických názorů. Žalobce však v takové situaci nebyl. V rámci pohovoru neuváděl, že by si jakkoli stěžoval na to, že policie nevyšetřuje jeho trestní oznámení. Obracel se sice i na státní zastupitelství, netvrdil však, že by to bylo v souvislosti s (ne)činností místní policie. Podání policii i státnímu zastupitelství souviselo s problémy žalobce s vyděrači. Samotná skutečnost, že se žalobce na policii obrátil ve snaze nalézt ochranu před nezákonným jednáním soukromých osob, však projevem politického názoru není.
26. Nelze ani tvrdit, že by žalobce v souvislosti s podáním trestního oznámení čelil negativním následkům, které by bylo možné považovat za pronásledování. Žalobce netvrdil, že by jej zbili policisté. Z jeho výpovědi plyne, že napadení souvisí s tím, že neplatil výpalné. K problémům s policií uvedl pouze to, že jej v roce 2009 na tři dny zadrželi a pak mu

jednou vyhrožovali. Toto jednání však nedosahuje intenzity pronásledování, jak jej chápe § 2 odst. 4 zákona o azylu, resp. čl. 9 kvalifikační směrnice. Nejedná se totiž o jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit. Z ničeho také neplyne, že by jedno zadržení žalobce jakkoli souviselo s podaným trestním oznámením. K zadržení žalobce došlo dle jeho slov šest měsíců poté, co trestní oznámení podal. Krajský soud zde nevidí jediný objektivní důvod, proč by policie, pokud by chtěla vůči žalobci vyvodit důsledky za podané trestní oznámení, přistoupila k jeho zadržení po tak dlouhé době.

27. Žalobce odkazuje na informace o porušování lidských práv plynoucích ze zprávy organizace Amnesty International z roku 2019. Tato zpráva sice uvádí, že dochází k porušování svobody projevu či shromažďování a že se objevují i případy špatného zacházení podezřelých nebo vězněných osob. Tyto informace však s případem žalobce nijak nesouvisí. Jak již krajský soud uvedl výše, jeho problémy nebyly spojeny s uplatňováním žádných politických práv. Ani při svém zadržení žádnému špatnému zacházení nečelil. Není proto důvod domnívat se, že by žalobce po návratu do Kazachstánu měl čelit pronásledování ze strany státních orgánů, které by navíc bylo spojeno s některým z azylově relevantních důvodů. Z toho, že úroveň demokracie a dodržování lidských práv je v Kazachstánu nižší, než je tomu v ČR či jiných zemích, pro úspěch v azylovém řízení nestačí.
28. Ani problémy, které údajně žalobce měl se soukromými osobami, zjevně nesouvisí s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani se zastáváním určitých politických názorů. Tyto tvrzené problémy byly motivovány pouze finančním prospěchem příslušných osob. Stejně tak z tvrzení žalobce nelze dovodit, že by správní orgány žalobce pro některý z uvedených důvodů neochránily. Žalovaný proto správně dovodil, že žalobce podmínky pro udělení azylu nesplňuje.
29. Opakované napadení žalobce by v kontextu dalších jeho problémů se soukromými osobami při splnění dalších podmínek mohlo být relevantní pouze z pohledu doplňkové ochrany. Žalobci by však musela reálně hrozit újma na zdraví či životě. Vzhledem k tomu, že původcem jednání, jehož se žalobce obává, jsou soukromé osoby, musela by být splněna také podmínka, že příslušné státní orgány nejsou ochotny nebo schopny žalobce před tímto jednáním efektivně ochránit. Žalobce ovšem v tomto směru žádné konkrétní žalobní námitky nevznsl. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce (zastoupeného advokátem) argumentaci domýšlel.
30. Soud připomíná, že proces rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu zahrnuje jednak zjištění skutkových okolností, které mohou představovat důkaz na podporu žádosti, jednak právní posouzení toho, zda jsou naplněny podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 11. 2012, ve věci M. M., C – 277/11, bod 64). Vzhledem k tomu, že žadatel o mezinárodní ochranu v mnoha případech z objektivních důvodů není schopen doložit či vyvrátit určité tvrzení přesvědčivým důkazem, individuální skutkové okolnosti vycházejí toliko z jeho výpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70 nebo ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 340/2018-68). Součástí zjišťování skutkových okolností je proto rovněž posouzení věrohodnosti tvrzení, na nichž je „postavena“ žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy jednak může označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení stěžovatele a jednak může stěžovatele, resp. jeho výpověď, označit celkově za nevěrohodnou – to však pouze za situace, kdy by jako nevěrohodné byly hodnoceny relevantní aspekty jeho žádosti o

mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 – 77).

31. Za věrohodnou lze označit takovou výpověď, v níž se žadatel drží jedné dějové linie, výpověď je konzistentní, dostatečně konkrétní, souladná s dostupnými informacemi o zemi původu a neobsahuje rozpory ohledně významných skutečností (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, čj. 2 Azs 49/2008 – 83 nebo ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-182). Žalovaný správně vyhodnotil, že výpověď žalobce dostatečně věrohodná není. Jakkoli by bylo lze ze strany žalovaného očekávat preciznější hodnocení věrohodnosti žalobce, resp. jeho výpovědi, v napadeném rozhodnutí poukázal na konkrétní rozpory, které ve výpovědi žalobce nalezl. Zjištěné rozpory jsou přitom významnými nesrovnalostmi a zároveň se týkají relevantních aspektů žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
32. Žalobce staví svůj azylový příběh na tom, že v Kazachstánu byl dlouhodobě terčem finančně motivovaného vydírání a násilí, před kterým u příslušných státních orgánů nenalezl účinnou ochranu. Skutečnosti významné pro posouzení jeho žádosti, se proto týkají konkrétního jednání vymahačů, kterému žalobce v zemi původu čelil a také jeho pokusů o získání ochrany státu. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na konkrétní rozpory, které ve výpovědi žalobce objevil. Tyto rozpory přitom nejsou marginální. Týkají se hlavně toho, kdy se žalobce naposled obrátil na policii a státní zastupitelství nebo kdy byl naposledy napaden. Krajský soud souhlasí i s tím, že je vysoce nepravděpodobné, že by kriminálníci operující v malém kazašském městě dokázali žalobce nalézt i v jiné části Kazachstánu, či dokonce v jiném státě, jak žalobce tvrdil. Odpovědi žalobce na položené otázky obsahují i další logické či věcné rozpory. Žalobce například na jednom místě tvrdil, že dokud během první tři let svého podnikání (tj. 2009 – 2012) vymahačům platil, žádné problémy neměl. Pak ovšem uvedl, že poprvé jej napadli v roce 2009. A trestní oznámení údajně také podával v letech 2009 – 2012, kdy ale dle svých slov problémy neměl. Ve své odpovědi na první položenou otázku uvedl, že byl zadržen několikrát. Dále v rámci pohovoru však mluvil pouze o jediném případě zadržení.
33. Výpověď žalobce ohledně jeho problémů se soukromými osobami tedy obsahuje několik rozporů ohledně významných skutečností, na kterých staví svou azylovou žádost. V podané žalobě se přitom žalobce nesnaží tyto rozpory vysvětlit, pouze zcela obecně namítá, že žalovaný posoudil jeho věrohodnost nesprávně, resp. že se jednalo pouze o nepodstatná přeházení. V takovém případě ovšem krajský soud v podobně obecném duchu konstatuje, že žalobce nemá pravdu. Žalobce neposkytl žalovanému dostatečně plausibilní tvrzení svědčící o tom, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, vůči které nemá možnost nalézt účinnou ochranu. Žalovaný proto nepochybil, když rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.
34. Závěrem krajský soud pro úplnost dodává, že si je vědom aktuálního vývoje situace v Kazachstánu souvisejícího s protesty ze začátku ledna 2022. Žalobce však soudu nedoložil, že by se jej tato situace jakkoli dotkla. Proto se jí krajský soud blíže nezabýval.

VI. Závěr

35. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

37. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 Az, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. ledna 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D.
samosoudkyně